

рии, намираме, че срѣдния доходъ на глава отъ активното земеделско население е 6.638 лв. за 1935 г., за работниците тоя доходъ е 11.386 лв., за всички обществени чиновници — 31.627. Както се вижда, селският доходъ на глава е почти 2 пѣти по-малкъ отъ най-низкия градски доходъ — този на работниците. Констатацията отъ проучванията върху консумацията на селското население показватъ, че при днешното положение, храната на последното е съ недостатъчна калоричность, много еднообразна и ограничена по вида на продуктите.

Отъ анкета на селски домакинства, предприета отъ института по земеделска икономия при Агрономическия факултетъ, добиваме ясна картина за домакинския селски бюджетъ.

Отъ цѣлия доходъ, възлизащъ на 22.384 лв. годишно за семейство съ 5.66 члена, 68% отъ него — най-голѣмото разходно перо съставлява храната. Отъ употребяващите се продукти най-голѣмъ дѣлъ заема брашното. Затова, когато се съпоставятъ хранителните продукти въ калорично отношение, най-голѣмъ % енергитична стойность на храната иде отъ брашното — 72%.

Следователно, хлѣба въ храната на селското население остава главна храна. Но, сѣщия е недостатъченъ за едно правилно изхранване. Особено е бедна храната **на животински белтъкъ**, най-главния градивенъ елементъ и на **тлѣстини**. Като се има предвидъ, че отъ дневната дажба на българския селянинъ се получаватъ 2.600 кал. енергитиченъ приносъ, а науката за храненето доказва, че сѣ необходими 3.000 кал., налага се повишаване калоричната стойность на храната чрезъ прибавка на храни отъ животински произходъ — месо, млѣко, яйца, които сѣ не само градивни, но и силно защитни храни. Прѣсните зелени храни трѣбва широко да се застъпятъ и популяризируютъ, защото само сухите варива — бобъ, леща, оризъ, които се употребяватъ най-вече, не сѣ достатъчно защитни материали за организма. Може да имаме претоварване съ динамични храни, но липсватъ ли защитни храни, организъмътъ загива отъ частиченъ гладъ, който руши здравето. **Затова въ храната на българския селянинъ трѣбва да се вмъкне употребата на повече отъ колкото е — млѣко, сирене, яйца, плодове, зеленчуци и медъ.** Тѣзи продукти се произвеждатъ въ стопанството, но сѣ покупна монета на селянина и той се лишава принудително отъ тия ценни и необходими храни. Здравето на стария българинъ се дължи до голѣма степен на употребата на млѣко, суроватка, суровъ лукъ, плодове и др. Особено бедна и лоша храна има балканското население и тамъ признака на нищета и недохранване е силно подчертанъ.

Съзнавайки добре голѣмото значение на едно разумно